

PÓDA ERZSÉBET

A sziget

Amikor először megláttam a szigeten, nem tudtam, hova bújjak előle. Az a hülye vigyor a fején annyira idegesített, hogy sosem tudtam a szemébe nézni. Hát most az a helyzet, amin oly sokszor vihogtunk régen a lányokkal, amikor olyan srácról beszéltünk, akivel soha nem jártunk volna – ha egy lakatlan szigeten ő lenne az egyetlen férfi, akkor sem kellene.

*

Mit mondjak? A szigeten ő az egyetlen férfi. Na és én az egyetlen nő, de ez semmin sem változtat! Azaz az érzéseimen iránta. Egyszerűen nem bírom látni! Éppen az a típusú férfi, akivel soha nem randiztam volna! Soha! Csakhogy itt vagyunk ketten, a franc sem érti, hogyan történhetett, de ez van!

*

A sziget aprócska, épp mint egy nagyobb kert. Az egyik végében én építettem egy viskót. Építettem? Összetákoltam. Néhanapján szétfújja egy-egy erősebb szél, de újra összerakom. Olyankor idejön, és ajánlkozik. Ha akarom, készít nekem egyet fából. Ilyenkor úgy nézek rá, hogy jobbnak látja eliszkolni. Átmegy a túloldalra, ahol ott hivalkodik a szépen faragott faágakból felrakott házikója. Fejét lógatva nekifog ásni, kapálni vagy gyomlálni. Neki persze szépen ápolt kiskertje van. Nekem néhanapján sikerül egy kisebb halat fognom, azt sütöm meg, de ízetlen vacak lesz belőle. Csakhogy nincs más, ezen élek.

*

Egy reggel, mikor kimásztam a viskóból, egy csokor retket találtam, mellette egy darabka kenyér. Honnan szedett ez kenyeret?! Igaz, talán nem is kenyér, csak valami lepény. Azt gondoltam, bedobom a tengerbe, de olyan szépen mosolyogtak rám a piros gumók, hogy inkább nekiestem és befaltam rögtön, a lepénnyel együtt. Láttam, hogy néz. Aztán elindult felém, de felálltam, és felé lövelltem a legutálatosabb tekintetemet, így jobbnak látta megfordulni és visszaoldalogni a területére.

*

Újabb hét telt el. Amit a kezembe vettem, minden elromlott, a ruhám is alaposan szakadozott már. Nem tudtam megjavítani a viskómat, hiába piszkáltam a földet, egyszerűen nem tudtam megművelni, már halat sem tudtam fogni, nem volt kapás, a damil elszakadt... Ordítani tudtam volna! Minek? Az úgysem segít.

Leültem a homokos partra és a tengert néztem, hátha arra jön egy hajó, meglát, és kimenekít innen. De nem jött semmi.

*

A reggel lepénnyel, sült hallal és uborkával fogadott. Ott állt a házikója mellett és nézett. Nem kiabáltam, leültem és megettem a reggelit. Közelebb jött. Nem rikoltoztam, nem is néztem rá. Még közelebb jött, és elkezdte a viskómat igazgatni. Néhány faággal megerősítette, elment, aztán visszajött, és egy vasdarabbal megtisztította környékét a gyomtól.

*

A következő hét egyik napján se mentem sehova. A viskóm és környéke szépen alakult, és mindennap más reggeli fogadott. Nem néztem rá, de alig vártam, hogy közeledjen felém. Lassan kísérgetni kezdtem. Néztem, ahogy dolgozik, próbáltam ellesni a mozdulatait, hogy egyedül is meg tudjam csinálni.

*

Egyedül nem tudtam megcsinálni semmit sem, de segítettem neki. A kezébe adtam a fadarabot, a vasból fent kést, elrakodtam utána. Néha hozzáért a kezem a kezéhez, és furcsa bizsergés szaladt végig rajtam.

*

Alig vártam a reggeleket. Este, mikor visszament a házikójához, sóvárgás lett úrrá rajtam. Korán keltem, és a viskóm lapjai közül néztem, ahogy közeledik, hozza a reggelimet. A hülye vigyor a fején kedves mosollyá szelídült. Kedveltem a szemét, amikor mellette álltam, mélyen beszívtam az illatát és elraktároztam magamban az éjjelekre, melyeket egyedül töltöttem.

*

Napokig nem jött! Az ételt lerakta, de ő csak a saját háza körül sertepertélt. Nem akartam odamenni, nehogy azt higgye, hogy... Hogy? Nem is tudom, mit ne higgyen. Idegesen és ébren töltöttem az éjszakákat. Érezni akartam az áramütést, mikor a kezem hozzáért a kezéhez, beszívni az illatát, látni az idélen mosolyát, követni a mozdulatait. Nem jött. Nem és nem. És én sem mentem. Mert, ha egyetlen férfi is, akkor sem!

*

Ma reggel reménytelenül léptem ki a viskómból. A számat biggyesztve arra gondoltam, mit kéne tennem, hogy újra olyan legyen, mint napokkal ezelőtt. Nem akartam már egyedül lenni, csak vele. Ahogy kiléptem a bejáraton, ez a látvány fogadott: a legszebb férfi, a legkedvesebb mosoly, a legodaadóbb, a leggondosabb, aki összegyűjtötte nekem az összes tojást, amit a tyúkja tojt és most nekem ajándékozza. Azaz nem nekem, hanem nekünk. Mosolya beragyogta az életemet. Soha többé nem engedem el, még akkor sem, ha ő az egyetlen férfi ezen a lakatlan szigeten...!